Σαμ Σέπαρντ, *True West*
Θέατρο Τέχνης, Υπόγειο

Στι θέατρο Τέχνης, ο Δημήτρης Μαυρίκιος έδωσε μια κάπως αντιφατική εκδοχή του γνωστού έργου του Σέπαρντ, που είχε παρουσιάσει πριν από λίγα χρόνια ο Βουτέρης στο Θέατρο Εξαρχείων, υπό τον τίτλο *Άγρια Δύση*.
Ο Σέπαρντ ανατέμνει την ανελέητη και αδηφάγα "βαθειά Αμερική" του τίτλου στους κόλπους μιας οικογένειας μικροαστικού κοινωνικού προφίλ, στην οποία εκπροσωπούνται ήρωες αρχετυπικής καταγωγής: τα ανταγωνιστικά αδέλφια που συγκρούονται υπό το πραγματικό ή φανταστικό βλέμμα της μητέρας αποτελούν πολύ παλαιό μοτίβο, που έχει την αφετηρία του στην τριάδα "Ιοκάστη – Ετεοκλής – Πολυνείκης" των ευριπίδειων *Φοινισσών*.
Η σύγχρονη αμερικανική εκδοχή του Σέπαρντ μεταγράφει αυτή τη δύσκολη ισορροπία, όπως προσδιορίζεται όχι πλέον από τον άμεσο αγώνα κατάκτησης της εξουσίας, αλλά από την ψυχοφθόρα αγωνία εκπλήρωσης του σαρκοβόρου αμερικάνικου ονείρου.
Στην παράσταση του Θεάτρου Τέχνης, το ρεαλιστικό επίπεδο που συνιστά την αποθέωση της αμερικανικής δραματουργίας στα καλύτερά της δείγματα αποδυναμώθηκε αρκετά, αφ' ενός με την επιλογή της κινηματογραφικής οπτικής, η οποία παρέπεμπε μεν στον έναν άξονα της θεματικής –όλη η σύγκρουση διεξάγεται ως προσπάθεια "κατάκτησης" του πολυπόθητου νυμφίου που είναι ο κινηματογραφικός παραγωγός- συγκρουόταν δε ουκ ολίγες φορές με τη δραματική γραφή, αφ' ετέρου με την παλινδρομική ανάπτυξη του χρόνου, που έφερε στο προσκήνιο ό,τι σε αρκετές περιπτώσεις φυσιολογικά αποτελεί το "πίσω κείμενο". Έτσι, η όλη οπτική δεν απέφυγε κάποιες χαλαρώσεις στον ρυθμό του κειμένου, ενώ αντίστοιχη σύγκρουση υπεκρύπτετο μεταξύ του ρεαλιστικού πυρήνα του σκηνικού και της φορμαλιστικής αξιοποίησης των video και των πολύ καλών για ό,τι ζητήθηκε φωτισμών του Λευτέρη Παυλόπουλου.
Εντούτοις, παρά τις αντιρρήσεις ως προς κάποιες από τις κεντρικές επιλογές της σκηνοθεσίας, θα πρέπει να της αναγνωριστεί ότι οργάνωσε σωστά τις επιμέρους υποκριτικές σχέσεις, αξιοποίησε και ανέδειξε τους ηθοποιούς.
Ο Νίκος Καραθάνος βρέθηκε σε μια από τις καλύτερες στιγμές του συνδυάζοντας την αθωότητα και τον άξεστο πριμιτιβισμό σ' ένα ρόλο που, αν δεν παιχτεί με ακρότητα, παύει να ισχύει κι αν δεν προσεχθεί εύκολα μπορεί να καταστεί γραφικός. Ισορρόπησε επιτυχώς, με ιδιαίτερη υποκριτική ωριμότητα.
Ο Γιάννης Κότσιφας έδειξε αξιοσημείωτα προσόντα, ιδιαίτερα αφού ξεπέρασε κάποιες αρχικές αμηχανίες και ο Γιάννης Ζαβραδινός ανέδειξε την εξουσία του παραγωγού, κρατώντας ισορροπίες μεταξύ ρόλου και παρατηρητού, αναπτύσσοντας σωστά μια ήπια ειρωνική προσέγγιση.
Η Βαγγελιώ Ανδρεαδάκη είχε μερικές πολύ καλές στιγμές, παρά το γεγονός ότι εκλήθη να αναλάβει την ειδική δυσκολία του ρόλου που χρεώθηκε με τη μεγαλύτερη απόσταση από τα δραματουργικά συμφραζόμενα.
Η μετάφραση του σκηνοθέτη είχε αρκετά θετικά σημεία για τη συγκεκριμένη εκδοχή, αλλά θα πρέπει να παρατηρηθεί ότι το αμετάφραστο αποτελεί την ευκολότερη -και ως τέτοια όχι ικανοποιητική- απάντηση στην εγνωσμένη δυσκολία απόδοσης του τίτλου.